

Prin smârcurile toamnei...

Camelia Ardelean

Prin smârcurile toamnei sihastru călător,
Transport cu mine vise când astrul se destramă,
În peștera-mi din suflet mai zboară un cocor
Și teascul amăgirii mai ține loc de crămă.

Aromele împrășcă himere peste tot,
Zburdalnicele frunze seduc pământul rece,
Îmi dă târcoale vântul din strașnicul complot,
Pe crengi ce se deșiră secunda se petrece.

Se-ascunde-n vizuină o vară tremurând,
E cerul adăpostul luminii adormite,
La ciutura iubirii se stă acum la rând,
Se cerne anotimpul prin stele risipite.

Presară dimineața o pătură de nor,
Se-avântă-n depărtare speranța sidefie,
Din loja îndoielii mi-e teamă să cobor,
Când aburii tristeții aproape fac orgie.

Sub umbre biciuite-n pădurile de ploi,
La brațu-nsingurării se stinge pulsul vieții,
Prin smârcurile toamnei simțirea mea e sloi,
Din cuiburile goale rămas-au vii pereții...